



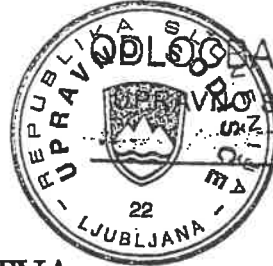
REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE



I U 757/2019-19

SODBA

V IMENU LJUDSTVA



ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

16. 4. 2024

Podpis pristojne
sodne osebe:

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višjem sodniku svétniku dr. Boštjanu Zalarju,

v upravnem sporu tožeče stranke: **VRHOVNO DRŽAVNO TOŽILSTVO REPUBLIKE SLOVENIJE**, Trg OF 13, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

ob sodelovanju prizadete osebe s položajem stranke:

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-280/2016/16 z dne 21. 3. 2019,

dne **16. aprila 2024**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi, odločba Informacijskega pooblaščenca št. št. 090-280/2016/16 z dne 21. 3. 2019 se odpravi in se zadeva vrne istemu organu v ponoven postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 15,00 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV:

Povzetek upravnega postopka

1. Informacijski pooblaščenec je z izpodbijano odločbo ponovno odločal o pritožbi prosilca _____ z dne 5. 12. 2016. Pritožbi je delno ugodil in odločbo Vrhovnega državnega tožilstva št. Tu-9-5/37/2016-VK z dne 10. 11. 2016 delno odpravil. Tožena stranka je odločila, da mora Vrhovno državno tožilstvo, ki je tožnik v tem upravnem sporu, v roku enaintridesetih dni od vročitve odločbe prosilcu posredovati fotokopije dokumentov, ki se nanašajo na javnega uslužbenca _____, in sicer fotokopijo diplome št. 145/81 z dne 9. 9. 1981 in spričevala o opravljenem strokovnem izpitu št. 969 z dne 25. 1. 1984, pri tem je v obeh primerih dolžan prekriti dan, mesec, leto in kraj rojstva _____; obračunov plač za obdobje od meseca januarja do vključno meseca avgusta 2016, na način, da prekrije naslednje varovane osebne podatke: davčno številko, naslov stalnega prebivališča, dodatek za delovno dobo (Co20), kadar je ta na plačilni listi naveden samostojno, v obliki odstotka od plače, kot bruto ali neto znesek, neto zneske izplačil, razen podatkov o neto povračilih stroškov za prehrano na delu in prevoz na delo, podatek o morebitnih odtegljajih, o obračunanih davkih in prispevkih od plače ter drugih dohodkov iz delovnega razmerja, o številki transakcijskega računa posameznika in podatek o premijskem razredu, v katerega se posameznik uvršča v okviru izplačila premije po Zakonu o kolektivnem dodatnem pokojninskem zavarovanju za javne uslužbence (ZKDPZJU; vse 1. točka izreka). V preostalem delu je pritožbo prosilca zavrnila (2. točka izreka) in odločila, da posebni stroški postopka niso nastali (3. točka izreka).
2. Tožena stranka je uvodoma pojasnila, da je prosilec dne 13. 10. 2016 pri tožniku vložil zahtevo za dostop do informacij javnega značaja. Zahteval je dokumente, iz katerih izhajajo podatki o _____, in sicer kdaj in kje je študiral pravo, oziroma o morebitni drugi univerzitetni izobrazbi, pridobljeni na fakulteti,

ki ni pravna; o opravljenih izpitih na fakultetah, z datumi, imeni predmetov, ocenami in podpisom učitelja; podatek o tem kdaj in s kakšno oceno je opravil pisni in ustni del Pravniškega državnega izpita, podatek o ocenjevalcih, vprašanih in odgovorih na ustnem delu izpita ter fotokopijo rokopisa opravljene pisne naloge; natančni podatki o njegovi karierni poti, po letih in mesecih v javnih službah; plačilne liste za vse mesece v letu 2016 do avgusta in vsi podatki o opravljanju pripravništva (čas, podpis osebe oziroma institucije, pri kateri ga je opravljal). Tožnik je zahtevo prosilca z Odločbo zavrnil, delno zaradi dejstva, da nekateri od zahtevanih dokumentov ne izpolnjujejo kriterijev informacije javnega značaja iz 4. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ), delno zato, ker je presodil, da je prosilčeva zahteva šikanozna in v nasprotju z namenom ZDIJZ iz 2. člena. To pomeni, da predstavlja zlorabo pravice iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ.

3. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je tožena stranka najprej poudarila, da je v obravnavanem primeru predmet presoje le zahteva prosilca z dne 13. 10. 2016, o kateri je tožnik odločil z odločbo, saj nima pravne podlage za širitev svoje presoje tudi na druge zahteve prosilca, na katerih temelji tožnikova odločitev. Pri tem je ugotovila, da so nekonkretizirane tožnikove navedbe, ki se nanašajo na številne funkcionalno nepovezane vloge oziroma zahteve, ki naj bi jih prosilec vložil pri tožniku, in zaključila, da tudi zato te ne morejo biti predmet njene presoje. Gre za dvajset vlog, vloženih v roku štirinajstih dni po tem, ko je prosilec prejel zavrnilno odločbo državnega tožilca¹ za posredovanje sorodne dokumentacije, ki se nanaša na državnega tožilca v zadevi, v kateri je prosilec obdolženec. V zvezi s tem je tožena stranka poudarila, da se lahko posameznik povsem legitimno seznanj s podatki o izpolnjevanju pogojev za zasedbo posameznega delovnega mesta javnega uslužbenca, ki odloča o njegovih pravicah v drugem postopku. Pri tem je dodala, da v postopku, v katerem se odloča o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja po ZDIJZ, ni mogoče upoštevati raznih pisanj, ki so posredovana organu in obravnavana izven postopkov po ZDIJZ. Glede na navedeno je tožena stranka presodila, da omenjenih vlog oziroma zahtev prosilca ne more in ne sme upoštevati pri preverjanju funkcionalno povezanih zahtev skladno s 5. členom ZDIJZ. Ob tem je dodala, da šikaniranje posameznih uslužbencev lahko predstavlja kršitve, ki so predmet drugih postopkov in ne postopka po ZDIJZ.
4. Tožena stranka je ocenila, da izjema iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ v obravnavanem primeru ni podana. Opozorila je na stališče Ustavnega sodišča RS, da javni uslužbenec ni upravičen pričakovati zasebnosti glede svojega imena, naziva, položaja, plače, službenega naslova in tistih delov iz uspešne prijave na delovno mesto, ki izkazuje kvalifikacije osebe, potrebne za določeno delovno mesto. Ob sklicevanju na sodno prakso Upravnega sodišča RS pa je poudarila, da so zahtevani podatki, ki se nanašajo na izpolnjevanje pogojev za zasedbo

¹ Uradne osebe za dostop do informacij javnega značaja.

■
—
■

delovnega mesta javnega uslužbenca in porabo javnih sredstev, absolutno javni podatki (torej niso varovani osebni podatki). Presojo z vidika sorazmernosti posega v pravice tretjih je namreč opravil že zakonodajalec v okviru 38. člena Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (v nadaljevanju ZSPJS) in prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede na navedeno je tožena stranka zaključila, da ni mogoče govoriti o koliziji dveh pravic, ki se med seboj izključujeta, oziroma o zlorabi pravice dostopa do informacij javnega značaja. Poudarila je, da je prosilec pravico izvrševal skladno z namenom ZDIJZ, to pa je transparentnost in tudi nadzor javnosti nad delom javnih uslužbencev. Ravno tako prosilec z načinom vlaganja zahtev tožnika ni prekomerno zasipal z delom in ga tako oviral pri učinkovitem izvrševanju dela na vseh področjih niti ni ponavljajoče vlagal istovrstne vloge in ni bil provokativen, kar pomeni, da ni uveljavljal pravice le navidezno.

5. V nadaljevanju je tožena stranka ugotavljala tudi, ali tožnik razpolaga z dokumenti, ki jih je prosilec zahteval. Pri tem je ugotovila, da s tistimi, ki ne predstavljajo absolutno javnih podatkov, ne razpolaga v materializirani obliki. Glede zahtevanih dokumentov, s katerimi tožnik v materializirani obliki razpolaga pa je ugotovila, da niso prav vsi zahtevani osebni podatki javnih uslužbencev javni, zato je skladno z določbo 7. člena ZDIJZ in 19. člena Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja (Uredba) odločila, da se ti prekrijejo na način, kot izhaja iz 1. točke izreka izpodbijane odločbe.
6. Glede na navedeno je tožena stranka pritožbi prosilca delno ugodila in odločbo tožnika na podlagi drugega odstavka 251. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) delno odpravila, na način kot izhaja iz 1. točke izreka izpodbijane odločbe. V preostalem delu pa je na podlagi tretjega odstavka 248. člena ZUP pritožbo zavrnila.

Povzetek tožbenih navedb

7. Zoper izpodbijano odločbo je tožnik vložil tožbo iz vseh tožbenih razlogov po 27. členu Zakona o upravnem sporu (ZUS-1). Sodišču predlaga, naj tožbi ugodí, izpodbijano odločbo odpravi in s sodbo odloči o stvari oziroma podredno, da tožbi ugodí, odpravi izpodbijano odločbo in zadevo vrne toženi stranki v ponovni postopek. Priglašá tudi stroške postopka v upravnem sporu.
8. Tožnik poudarja, da je v obravnavanem primeru podana izjema zlorabe pravice iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ. Pojasnjuje, da je v odločbi natančno opisal, v čem vidi zlorabo pravice in poudarja, da ta ni vezana na posamezno ravnanje prošilca ampak jo je treba presojati v širšem kontekstu. Ob tem tožnik izpostavlja, da prosilec svoje prispevke, zlasti svoja videnja zadev, objavlja na portalu pozareport.si.. Pogosto in obsežno tudi naslavlja različne dopise po elektronski pošti vodstvenim kadrom sodišč, ministrstev in drugim. Pri pisanju uporablja izjemno žaljiv jezik, grožnje in izvaja pritisk na vse tiste, ki sodelujejo v postopkih,

■
—
■

v katerih je udeležen bodisi kot obtoženec, bodisi kot prosilec. Tožnik meni, da iz prosilčevih ravnanj izhaja očiten namen škodovati posamezniku. Dostop do informacij javnega značaja uporablja kot sredstvo za izvrševanje pritiska, medijskega linča, manipulacijo, degradacijo in poseg v dostojanstvo posameznika. Tožnik navaja tudi konkretne primere, ki razkrivajo prosilčev način delovanja. Ob tem pojasnjuje tudi, zakaj meni, da je obravnavana zadeva neposredno povezana z zavrnilno odločbo, ki jo je izdal državni tožilec.

9. Toženi stranki očita, da ni sledila navodilom sodišča iz sodbe I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019, saj tudi v ponovnem postopku ni presojala drugih zahtev oziroma vlog prosilca, na podlagi katerih je tožnik utemeljil svojo odločitev. Torej ni upoštevala celostnega konteksta prosilčeve zahteve, šele takšen pogled pa bi toženi stranki omogočal presojo, da gre za zlorabo pravice oziroma šikanozno vlogo. Pripominja, da navedeno ne predstavlja širjenja presoje tudi na druge zahteve prosilca in da tožena stranka ne razlikuje presoje zahteve oziroma več funkcionalno povezanih zahtev od vrednotenja drugih ravnanj prosilca, ki kažejo na njegov šikanozni namen. Toženi stranki očita še, da so njene navedbe v zvezi s šikanozno zahtevo prosilca in povezavo obravnavane zahteve z zavrnilno odločbo državnega tožilca pavšalne. Ob tem tožnik poudarja, da je pri presoji šikanoznosti zahteve ključen namen prosilca, do česar se tožena stranka ni opredelila, zato se izpodbijane odločbe v tem delu ne da preizkusiti.
10. Tožnik izpostavlja tudi, da bi morala tožena stranka, če je menila, da je tožnikova odločba zaradi pavšalnih navedb, ki se nanašajo na vloge prosilca, neobrazložena oziroma, da je podana kršitev pravil postopka, ravnati skladno z določbo prvega odstavka 251. člena ZUP. Poudarja še, da zloraba pravice ni omejena le na posamezno vrsto pravice, torej je možno zlorabiti tudi absolutno pravico. Meni, da se v primeru šikanoznih zahtev dostop do informacij javnega značaja prosilcu zavrne zato, ker (tudi po besedah toženke) vsaka zahteva šikanoznega značaja pomeni hkrati tudi zlorabo pravice, ki ne uživa pravnega varstva. V primeru zlorabe pravice se ne preverja ali so zahtevane informacije lahko javno dostopne ali ne, ampak se zahtevo zavrne.

Povzetek odgovora na tožbo

11. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi, se nanje sklicuje in jih dodatno pojasnjuje. Ne strinja se s tožnikovim stališčem, da ni sledila navodilom sodišča v sodbi I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019. Poudarja, da se je opredelila do zahteve, o kateri je odločil tožnik, in ravnanj prosilca, ter je podala tudi svojo oceno glede zahteve za posredovanje podatkov o po prejemu zavrnilne odločbe, ki jo je ta izdal kot uradna oseba za dostop do podatkov javnega značaja.
12. V zvezi s tožnikovimi tožbenimi navedbami da bi morala upoštevati tudi širši kontekst ravnanja prosilca in ne le njegove zahteve, ki jo je vložil po ZDIJZ pa

■
—
■

dodaja, da skladno z določbo petega odstavka 5. člena ZDIJZ lahko presoja samo zahtevo ali funkcionalno povezane zahteve in ne kakršnihkoli ravnanj oziroma vlog prosilca. Pri tem izpostavlja, da vsaka zahteva šikanoznega značaja pomeni hkrati tudi zlorabo pravic. Poudarja, da okoliščine, ki jih je tožnik opisal v tožbi in se nanašajo na očitno šikanozen namen prosilca predstavljajo nedovoljene tožbene novote (52. člen ZUS-1). Sodišču predlaga, naj tožbo zavrne.

Povzetek pripravljalne vloge tožnika

13. Tožnik v pripravljalni vlogi dodatno pojasnjuje svoja stališča iz tožbe. Poudarja predvsem, da postopka ugotavljanja, ali gre v posameznem primeru za zlorabo pravice oziroma šikanozno zahtevo, ni mogoče enačiti z vsebinsko obravnavo zahteve za dostop do informacij javnega značaja. V zvezi z navedbami tožene stranke, ki se nanašajo na tožbene novote tožnik poudarja, da je okoliščine, ki kažejo na zlorabo pravice oziroma šikanozno zahtevo prosilca konkretno opisal že v Odločbi.
14. Prizadeta oseba s položajem stranke (prosilec) na tožbo ni odgovorila.

K I. točki izreka:

15. Tožba je utemeljena.
16. Tako, kot je Upravno sodišče RS ugotovilo v sodbi I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019, ponovno ugotavlja tudi v obravnavani zadevi in dodatno pojasnjuje, zakaj bi zahteva prosilca za dostop do zahtevanih podatkov v okoliščinah tega primera lahko predstavljala očitno zlorabo pravice dostopa do informacij javnega značaja oziroma očitno šikaniranje v smislu petega odstavka 5. člena ZDIJZ.² Sodišče je s sodbo z dne 9. 1. 2019 tožbi tožnika ugodilo, izpodbijano odločbo, ker se je ni dalo preizkusiti (7. točka drugega odstavka 237. člena ZUP), odpravilo zaradi bistvene kršitve pravil postopka (3. točka prvega odstavka 64. člena ZUS-1) in zahtevo vrnilo istemu organu v ponovni postopek, v katerem je ta vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in na njegova stališča, ki se tičejo postopka (tretji in četrti odstavek 64. člena ZUS-1). Tožena stranka po presoji sodišča namreč ni dokazno ovrednotila obravnavane zahteve prosilca v povezavi z njegovimi drugimi ravnanji, ki izhajajo iz navedb tožnika v postopku, in ni podala dokazne ocene o tem, ali je na tej podlagi mogoče razbrati prosilčev očitno šikanozni namen, ob upoštevanju restriktivne razlage določbe petega odstavka 5. člena ZDIJZ. Ravno tako ni dokazno ovrednotila navedb tožnika, da je prosilec zahteval podatke o državnem tožilcu po tem, ko je prejel odločbo, s katero mu je ta kot uradna oseba, pooblaščen za dostop do informacij

² Po tej določbi organ lahko prosilcu izjemoma zavrne dostop do zahtevane informacije, če prosilec z eno ali več funkcionalno povezanimi zahtevami „očitno zlorabi pravico“ dostopa do informacij javnega značaja po tem zakonu „oziroma je očitno, da so zahteva ali zahteve šikanoznega značaja.“

javnega značaja, zavrnil njegovo zahtevo za dostop do podatkov o državnem tožilcu

17. Ker tožena stranka v ponovljenem postopku ni sledila navodilom Upravnega sodišča RS v sodbi I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019, Upravno sodišče v tej zadevi ponovno poudarja, da je šikanozno ravnanje oziroma zlorabo pravice iz petega odstavka 5. člena ZDIJZ potrebno presoјati v širšem kontekstu, saj ni vezano na posamezno ravnanje. Tožena stranka bi morala, skladno s četrnim odstavkom 64. člena ZUS-1 slediti navodilom sodišča in (med drugim) zatrjevano ravnanje prosilca ovrednotiti tudi ob upoštevanju njegovih drugih ravnanj, na katere se je tožnik skliceval v odločbi, česar pa ni storila. Glede na navedeno so neutemeljene navedbe tožene stranke, da je predmet presoje v obravnavanem primeru le zahteva prosilca z dne 13. 10. 2016, o kateri je tožnik odločil z odločbo in da nima pravne podlage za širitev svoje presoje tudi na druge zahteve prosilca, na katerih temelji tožnikova odločitev. Tožena stranka s tem, ko bi preverjala prosilčevo ravnanje v širšem kontekstu, ne bi širila svoje presoje tudi na zahteve prosilca, ki bi morale biti predmet drugih postopkov, ampak bi jih upoštevala zgolj pri ugotavljanju ali je prosilec ravnal šikanozno oziroma ali zlorablja pravico dostopa do informacij javnega značaja. To ne pomeni, da bi tožena stranka s tem o drugih zahtevah prosilca za dostop do informacij javnega značaja in o drugih vlogah prosilca odločala vsebinsko.
18. V sodni praksi naslovnega sodišča so se izoblikovali elementi, ki kažejo na zlorabo pravice oziroma zahtevo šikanoznega značaja³, in sicer gre za zahteve, s katerimi bi želel prosilec organu škodovati z žalitvami, z vlaganjem velikega števila zahtev in z zahtevami za dostop do velikega obsega informacij, ali če bi šlo za prekomerno zasipavanje zavezanca z delom in s tem oviranje pri opravljanju nalog in podobno.⁴ Le celovita obravnava, to je številnosti zahtev, (ne)primerljivosti okoliščin in narave zahtevkov, bi lahko toženi stranki omogočila zakonito ugotovitev, ali je prosilčeva vloga šikanozna in pomeni zlorabo pravice. Pravno relevantne okoliščine, ali prosilec prekomerno zasipava organ z zahtevami, ni mogoče ugotoviti na zakonit način, če organ ne obravnava primerljivih in relevantnih zahtevkov prosilca v zvezi z dostopom do informacije javnega značaja, še posebej, če jih naslavlja samo na določene organe.
19. Tožnik pravilno opozarja, da bi morala tožena stranka skladno s prvim odstavkom 251. člena ZUP v zvezi z drugim odstavkom 15. člena ZDIJZ v primeru, če je presodila, da so nekonkretizirane tožnikove navedbe, ki se nanašajo na številne vloge oziroma zahteve, ki jih je prosilec vložil pri organu, dopolniti postopek in omenjene pomanjkljivosti odpraviti ob sodelovanju s strankama postopka. Tožena stranka ima za tak primer celo izrecno zakonsko pooblastilo v prvem odstavku 251. člena ZUP za dopolnitev obrazložitve odločbe

³ Glej sodbo Upravnega sodišča RS I U 490/2020 z dne 15. 9. 2021, odst. 25.

⁴ Glej sodbe Upravnega sodišča RS I U 1128/2017 z dne 30. 10. 2018, odst. 11, I U 490/2020 z dne 15. 9. 2021, odst. 25 in I U 761/2021 z dne 18. 3. 2024, odst. 20.

■
—
■

zavezanca⁵. Skladno z navodilom Upravnega sodišča RS v sodbi I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019, bi torej morala tožena stranka navedene vloge, na katere se je tožnik skliceval v odločbi in jih k odločbi tudi priložil, dokazno ovrednotiti v povezavi z ugotavljanjem njihove funkcionalne povezanosti in zlorabe pravice.

20. S tem, ko tožena stranka ni sledila pravni interpretaciji sodišča v sodbi I U 313/2017 z dne 9. 1. 2019 in njegovim navodilom za ravnanje v ponovnem postopku in ni upoštevala in dokazno ovrednotila obravnavane zahteve prosilca v povezavi z njegovimi drugimi ravnanji, ki izhajajo iz navedb tožnika v postopku ter ni podala dokazne ocene o tem, ali je na tej podlagi mogoče razbrati prosilčev očitno šikanozni namen, je storila bistveno kršitev pravil postopka (2. točka prvega odstavka 27. člena ZUS-1). Obrazložitev izpodbijane odločbe posledično tudi ni skladna z določbo 214. člena ZUP, saj ne vsebuje razlogov, odločilnih za presojo posameznih dokazov.
21. V ponovnem postopku bo tožena stranka morala upoštevati, da je določbo petega odstavka 5. člena ZDIJZ smiselno razlagati in uporabiti na način, ki bo primerljiv s standardi prepovedi zlorabe pravice iz sodne prakse Sodišča EU. V predmetni zadevi sicer ne gre za dostop do dokumentov Evropskega parlamenta, Komisije in Sveta. Samo dostop do navedenih treh vrst dokumentov namreč pokriva Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 1049/2001 z dne 30. 5. 2001 o dostopu do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije.⁶ Kljub temu pa tožena stranka in sodišče v tej zadevi izvajata pravo EU v smislu člena 51(1) Listine EU o temeljnih pravicah v navezavi na določbe Splošne uredbe o varstvu podatkov (v nadaljevanju SUVP), ki ureja varstvo osebnih podatkov javnega uslužbenca. Zato je smiselno pri razlagati pojma zlorabe pravice upoštevati prakso Sodišča EU glede prepovedi zlorabe pravice kot splošnega pravnega načela v pravu EU⁷.
22. Sodišče EU je izoblikovalo test zlorabe pravice skladno s katerim morajo biti podane tako objektivne okoliščine kot subjektivne okoliščine, da je zloraba pravice skladno s splošnim načelom prepovedi zlorabe pravice v pravu EU dokazana. Tisti, ki uveljavlja zlorabo mora torej predložiti dokaz o obstoju določenih objektivnih okoliščin, ki navkljub formalnemu izpolnjevanju pogojev, ki so predpisani za uveljavljanje določene pravice, onemogočajo uresničitev temeljnega namena predmetne pravne ureditve; poleg tega pa mora biti izkazan še subjektivni element, ki se mora nanašati na namero izkoristiti predpisane pogoje zgolj za umetno ustvarjanje okoliščin oziroma za umetno izpolnjevanje predpisanih pogojev za namen, ki ga zakonodajalec ni predvidel.⁸

5 Glej sodbo Upravnega sodišča RS I U 21/2020 z dne 20. 9. 2022, odst. 10.

6 Po določbi člena 51(2) Listine EU o temeljnih pravicah ta listina ne razširja področja uporabe prava Unije preko pristojnosti Unije niti ne ustvarja nikakršnih novih pristojnosti ali nalog Unije in ne spreminja pristojnosti in nalog, opredeljenih v Pogodbah.

7 Glej na primer sodbo Sodišča EU v zadevi C-321/05, 5. 7. 2007, odst. 38.

8 Glej na primer sodbo Sodišča EU v zadevi C-110/99, 14. 12. 2000, odst. 52 in 53, C 196/04, 12. 9. 2006, odst. 64, C-255/02 z dne 21. 2. 2006, odst. 86. Glej tudi sodbo Splošnega sodišča EU v zadevi

- —
■
23. V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka omenjene objektivne in subjektivne okoliščine (*mutatis mutandis*) v zvezi z zatrjevano zlorabo pravice razčistiti.
24. Sodišče je zato tožbi ugodilo, izpodbijano odločbo odpravilo zaradi bistvene kršitve pravil postopka (3. točka prvega odstavka 64. člena ZUS-1 v zvezi z 2. členom, drugim odstavkom 3. člena in 125. členom Ustave) in zadevo vrnilo istemu organu v ponovni postopek (četrti odstavek 64. člena ZUS-1), v katerem mora izdati nov upravni akt v roku 30 dni od prejema sodbe. Pri tem je vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava in njegova stališča, ki se tičejo postopka (peti odstavek 64. člena ZUS-1).
25. V zadevi je tožnik primarno predlagal odločanje v sporu polne jurisdikcije. Vendar narava stvari takega odločanja v konkretnem primeru ne dopušča (prvi odstavek 65. člena ZUS-1), kajti Informacijski pooblaščenec je *sui generis* organ državne oblasti, ki mora spoštovati načela pravne države, delitve oblasti in neodvisnosti sodstva iz 2. člena, drugega odstavka 3. člena in 125. člena Ustave, katerega sestavni del je tudi standard, da če v upravnem sporu sodišče toženi stranki na podlagi interpretacije prava naloži, kako mora v materialno-pravnem smislu ravnati v ponovljenem postopku, mora tožena stranka to tudi upoštevati.
26. V skladu s prvo alinejo drugega odstavka 59. člena ZUS-1 je sodišče odločilo brez glavne obravnave, saj je že na podlagi tožbe, izpodbijanega akta ter upravnih spisov očitno, da je treba tožbi ugoditi in upravni akt na podlagi prvega odstavka 64 člena ZUS-1 odpraviti. V upravnem sporu, pa udeleženec z nasprotnim interesom (prosilec) ni aktivno sodeloval, kljub temu da mu je sodišče vročalo tožbo v odgovor. Pri tem je sodišče upoštevalo, da je tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) v več sodbah izrecno zavzelo stališče, da lahko nacionalni organi pri odločanju o opravi glavne obravnave upoštevajo načelo učinkovitosti in ekonomičnosti, saj bi sistematično opravljanje obravnave preprečilo zahtevo po sojenju v razumnem roku.⁹ Glede na ustaljeno sodno prakso ESČP je to posebej upravičeno in ne predstavlja kršitve 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin v tistih primerih, ko se ne postavlja nobena v zadevi relevantna dejanska (ali pravna) vprašanja, ki jih ne bi bilo mogoče pravilno razrešiti že na podlagi spisa.¹⁰ Tak je tudi obravnavani primer.

T-176/21, 13. 7. 2022, odst. 17, 26 in glej tudi *mutatis mutandis* drugi pododstavek člena 12(5) SUVVP, ki se sicer nanaša na pravico posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, da zahteva varstvo pravice do varstva njegovih osebnih podatkov, pri čemer pa njegova zahteva ne sme biti očitno neutemeljena ali pretirana.

9 Glej Salomonson v. Sweden No 38978/97 z dne 12. 2. 2003, Schelling v. Austria No. 55193/00 z dne 10. 2. 2006, Jussila v Finland No. 73053/01 z dne 23. 11. 2006, Pakozdi v Hungary No. 51269/07 z dne 23. 3. 2015, Shadler-Eberle v. Liechtenstein No. 56422/09 z dne 9. 12. 2013 in druge.

10 Glej Salomonson v. Sweden No. 38978/97 z dne 12. 2. 2003, Jussila v Finland No. 73053/01 z dne 23. 11. 2006, Shadler-Eberle v. Liechtenstein No. 56422/09 z dne 9. 12. 2013, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugal, app no. 55391/13, 57728/13 and 74041/13, odst. 190-191.

K II. točki izreka:

27. Ker je sodišče tožbi ugodilo, je tožnik po tretjem odstavku 25. člena ZUS-1 upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku po Pravilniku o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju: Pravilnik 1). Zadeva je bila rešena brez glavne obravnave, tožnik pa v postopku ni imel pooblaščenca, zato se mu priznajo stroški upravnega spora v višini 15,00 EUR (prvi odstavek 3. člena Pravilnika 1 v zvezi s prvim odstavkom 2. člena Pravilnika 1). Sodišče je tožniku dosodilo tudi zakonske zamudne obresti od stroškov postopka, ki tečejo od poteka roka za njihovo prostovoljno plačilo (prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika) do prenehanja obveznosti.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 16. april 2024

Višji sodnik svetnik:

dr. Boštjan Zalar, l.r.



Ta prepis je soglasen z izvirnim kom
Podpis pristojne sodne osebe: